

3. adventná nedeľa, 14.12.2025

Mosty

Text: Izaiáš 40,9-10 (ekumenický preklad)

„Vystúp na vysoký vrch, ohlasovateľ radostnej zvesti Sionu, mocne pozdvihni svoj hlas, ohlasovateľ radostnej zvesti Jeruzalemu! Hlasno volaj, neboj sa, povedz judským mestám: Hľa, váš Boh! Hľa, Pán, Hospodin, prichádza v moci, Jeho rameno zasahuje. Hľa, Jeho odmena je pri Ňom a Jeho odmena ide pred Ním.¹¹ Pásť bude svoje stádo ako pastier, zhromaždí ho svojím ramenom, jahniatka ponesie v náručí, pridávajúce ovce povedie.“

„Keď čítam slová Izaiáša: ‘Pripravte cestu Pánovi, urovnajte v pustine cestu nášmu Bohu,’ často si spomeniem na súčasné príbehy ľudí, ktorí tiež pripravujú cesty tam, kde by to nik nečakal.

Americká autorka Ruby Pain knihy *Mosty z chudoby* opisuje, ako v najchudobnejších komunitách, doslova v slumoch, čo sú vlastne osady chudobných, len omnoho väčšie, ako u nás rómske osady a komunity, potrebuje človek, ktorý sa chce odtiaľ nejako dostať preč, niekoho, kto mu pomôže prejsť najmä cez mentálne bariéry a prekážky, ktoré sám nievie prekonať. Niekoho, kto mu ukáže cestu — most — do lepšej budúcnosti.

Podobné mosty sa stavajú aj u nás. Napríklad cez rôzne občianske združenia, ako je naše *Pre lepší život, alebo Domov, alebo ETP Slovensko, Človek v ohrození, Nádej pre Rómov a pod.* ktoré ľuďom v núdzi, v chudobe, v komunitách, nepodávajú len jednorazovú pomoc, ale ich sprevádzajú — učia, dávajú nádej, otvárajú nové možnosti. Oni pripravujú cestu tam, kde bola len priepastná beznádej.

A áno, byť staviteľom takýchto mostov nie je ľahké. Narážame a aj sme narážali na kultúrne, jazykové, sociálne odlišnosti. Ale stojí to za to.

Stavanie mostov je totiž úlohou a poslaním všetkých kresťanov. A je to vlastne adventná výzva pre nás všetkých. Byť tými, ktorí pripravujú cestu — nielen Pánovi do nášho srdca, ale aj ľuďom k Pánovi. Urovnávať cesty svojou dobrotou, svojou ochotou pomôcť, svojimi modlitbami, svojím životným príkladom. Niekedy stačí, že niekomu povieme: ‘Pod’, ja pôjdem s tebou.’ A zrazu je cesta možná.

Dnešný biblický text je pozvaním k stavaniu cesty, k stavaniu mostov medzi nami ľuďmi a medzi Pánom a Bohom, ktorý prichádza.

V staroveku, keď prichádzal kráľ alebo kráľov vyslanec, resp. keď niekde prechádzal, vysielali dopredu pred ním ľudí, ktorí mu pripravovali cestu – oznamovali jeho príchod, odstraňovali prekážky, urovnávali chodníky, opravovali mosty, aby cesta bola bezpečná a jasná.

Tento obraz, ktorý ľudia v Izraeli poznali, používa prorok Izaiáš na Boží spásny, zachraňujúci príchod do sveta – **Pán a Boh prichádza a my Ho máme očakávať a pripraviť naše srdcia na stretnutie s Ním a na našu cestu k Nemu.**

Sú to dve roviny toho, k čomu nás pozýva prorok Izaiáš. Tá prvá je **BYŤ OHLASOVATEĽOM**. Vystúpiť na vysoký vrch, prekonať svoj vlastný strach. Mocne pozdvihnúť svoj hlas a **byť hlasom nádeje vo svete a hovoriť radostnú zvesť – že zasľúbenia, vyslovené Hospodinom, sú pravdivé a plnia sa.** Prorok Izaiáš tu nehovorí iba sám o sebe, o tom, že on je tým poslom. Tieto verše symbolicky hovoria o každom z nás, lebo aj my sme a máme byť ohlasovateľmi dobrých správ tomuto svetu.

Advent nie je len pasívne prežívanie nejakej udalosti, ktorá sa navyše už pre nás, ľudí 21. storočia, stala dávnou minulosťou. **Advent** je aktívne prežívanie toho, že Pán Boh, ktorý prišiel ako dieťa, dnes žije v mojej blízkosti, v mojom živote ako môj Pán a Boh. **Je**

vyjadrením túžby, aby žil aj v životoch ľudí v mojom okolí. A je volaním: „Maranatha“, „Príď, Pane Ježiši!“

Máme byť vyslancami Kráľa, Jeho poslami, ktorí otvárajú cestu pre iných, aby aj oni sa mohli stretnúť so svojím spasením, s Pánom Ježišom Kristom a v Ňom so samotným Pánom Bohom. Sme povolaní byť tými, ktorí podajú iným ruku a povedia: „*Pod', pôjdem s tebou a pomôžem ti vstúpiť do blízkosti svätého Boha.*“ Máme byť tými, ktorí ohlasujú to víťazné: „*Hľa, váš Boh je tu!*“

Izaiášovo „**Hospodin prichádza v moci**“ je nádejou nielen pre Izrael, ale aj pre dnešnú dobu. On je tu v moci Ducha Svätého, nie ako vzdialený Boh, ktorého sa máme báť a ktorý len nad nami stojí a čaká, kedy urobíme chybu, aby nám ju potom ukázal. Ani si nemáme predstaviť moc, ktorá ničí. **Hospodin prichádza s mocou, ktorá dvíha.** Mocou, ktorá neprelamuje brány silou, ale láskou. Mocou, ktorá neprekrikuje, ale objíma. Takú moc spoznáme v Kristovi.

To, čo je na tomto texte nádherné, je spojenie Božej moci a nehy zároveň. Hneď v ďalšom verši totiž prorok povie, že Pán príde ako Pastier, ktorý berie svoje jahniatka do náručia. Príde s mocou kráľa, ale priblíži sa s nežnosťou pastiera. To je cesta, ktorú pripravujeme – nie cestu pre silného vládcu, ktorý sa valí zhora, ale cestu pre Boha, ktorý sa skláňa k tým najmenším.

A to je to druhé vyzvanie dnešného textu: **MÁME PRIPRAVIŤ A OTVORIŤ SVOJE SRDCA!** Príprava nášho srdca na prebývanie svätého Boha v ňom je naším každodenným poslaním a úlohou. Nejde o jednorazový skutok, ani o krátke adventné nadšenie. Je to proces. Tak, ako cesta potrebuje neustálu údržbu, aj naše srdce potrebuje pravidelné čistenie, urovnávanie, opravy. Lebo aj v ňom sa časom objavia výmole, nánosy, závaly.

Prorok hovorí o urovnávaní, o odstraňovaní prekážok. A keď sa pýtame, čo sú tie prekážky dnes, nemusíme chodiť ďaleko. Často to nie sú veľké, okázalé hriechy, ale drobné veci, ktoré sa v nás potichu usádzajú: neodpustenie, skrytý, alebo potlačený hnev, únava, zatrpknutosť, nevypovedané krivdy, rezignácia, strach, že už nemá zmysel dúfať. Niekedy sú to naše istoty, na ktoré sa tak spoliehame, že pre Pána Boha v nás nezostáva miesto.

Pripraviť cestu Pánovi v srdci znamená dovoliť Bohu, aby sa dotkol aj miest, ktoré si chránime, ktoré nechceme otvoriť, ktoré považujeme za príliš bolestivé alebo príliš obyčajné. Znamená to priznať si: „*Pane, tu je nerovnosť, tu je rana, tu je pýcha, tu je prázdno.*“ A zároveň veriť, že Boh neprichádza, aby nás zahanbil, ale aby uzdravil.

Advent nám pripomína, že Boh nevstupuje do pripravených palácov, ale do stajní. Nečaká dokonalé srdcia, ale otvorené srdcia. Nežiada bezchybnosť, ale dôveru. Pripraviť cestu Pánovi teda neznamená najprv sa „dať dokopy“ a až potom Ho pozvať. Znamená pozvať Ho práve do toho, čo ešte dokopy nemáme.

A tu sa obe roviny Izaiášovej výzvy spájajú. Len ten, kto sám dovolil Bohu vstúpiť do svojho srdca, môže byť vierohodným ohlasovateľom. **Len ten, kto sám zakúsil, že „Hľa, váš Boh je tu“,** môže túto zvesť niesť ďalej nie ako frázu, ale ako svedectvo. **Mosty medzi Bohom a ľuďmi sa nerobia slovami, ale životom, ktorý sa nechal Bohom osloviť.**

Preto je advent časom ticha aj hlasu. Časom stíšenia, v ktorom sa pýtame, čo v našom vnútri bráni Božiemu príchodu, aj časom odvážneho svedectva, v ktorom hovoríme svetu: Boh nezabudol. Boh je blízko. Boh prichádza.

A keď zaznieva Izaiášovo: „**Hľa, váš Boh!**“, nie je to výkrik z výšin, ale pozvanie k blízkosti. Boh prichádza nie preto, aby nás ohromil, ale aby nás niesol. Nie preto, aby nás súdil, ale aby nás zachránil. A my Mu môžeme dnes, tu a teraz povedať: „**Príď, Pane Ježiši. Príď aj do môjho srdca. Príď aj do nášho sveta.**“ Amen.